

var. Han havde den sidste Halvdel af Natten været temmelig rolig og sov endnu saa fast, at hun ikke nænnede at vække ham.

Ogsaa Emanuel sendte hun i denne Forbindelse en Tanke; hun havde set ham gaa over i Stalden i sin sædvanlige Arbejdskittel og med sine store Markstøvler paa. Men da hun vidste, at det vilde være frugtesløst at forsøge paa at faa ham til at gøre nogen Forandring i sin Paaklædning af Hensyn til Doktoren, trøstede hun sig med, at det var Mandag, og at baade Kittelen og Støvlerne derfor endnu var saa temmelig rene.

Emanuels udprægede Ulyst til at se Egnens Læge i sit Hus havde en tredobbelt Aarsag. For det første nærede han en bestemt Uvilje imod Lægestanden i dens Helhed, fordi det forekom ham, at der i det moderne Samfund blev tillagt den en alt for overdreven Betydning og at den havde en væsentlig Skyld i den Blødagtighed og de Udsvævelser, der havde undergravet de dannede Klasser i Nutiden. Det var hans Overbevisning, at den næsten afguderiske Tillid, hvormed Folk i vore Dage havde kastet sig i Lægens og Apotekerens Arme, rummede den alvorligste Fare for en sund og sædelig Udvikling af Menneskelivet, idet mange taabeligt troede at være i Stand til at bøde paa legemlige og aandelige